

— Ами азъ нали ви оставихъ да наглеждате яденето? — сопна имъ се мама.

— А че...

Тате се засмѣ съ непринуденъ и подкупващъ смѣхъ.

— Нищо, нищо. Ами я си изплакнете очитѣ и сложете софрата.

Нощта оживѣ като день. Прозорцитѣ на всички кжщи свѣтнаха. Вънъ още се чуваше говоръ, все още скърцаше снѣга подъ новитѣ обувки на богомолцитѣ и все така се лѣхехъ звуцитѣ на третата камбана.

Тате се надвеси надъ дветѣ ми братчета и започна да имъ щипе нослетата. Мама поиска да му се скара, загдето ги буди, но сърдце не ѝ даде.

— Нищо, нищо, какъ ще разбератъ и тѣ, че Христосъ се е родилъ? После, като ги вдигна на раменетѣ си, започна да ги друса.

Мама сне тенджеритѣ и започна да пържи кебапа. Азъ се надвесихъ надъ тиганя и зачакахъ да грабна първата изпържена мръвка. Но току-що посегнахъ, и дървената лъжица се сложи върху ржката ми.

— Лакомникъ такъвъ! По-напредъ отговѣва бащата, че сетне децата. Не си малаксалъ толкова.

Който не е говѣлъ четиридесетъ деня подредъ, само той не знае, какво значи блажно ядене — не знае, колко дълги сж и миговетѣ, докато се сложи софрата, какъ се присѣга и съ две ржце къмъ разнитѣ гостби, една отъ друга по-лакоми. — Какъ сж приятни и пѣснитѣ следъ това! Нощта отвънъ почва вече да бѣлѣе, а тебе ти се струва, че ти едва сега си заслушалъ пѣсенъта за Млада Бога или

Кървавица на полица,
свинска глава на вратата.
Ела, Боже, да ядемъ,
ой, коладе, мой коладе...